

پایداری و طبیعت، ضرورتی فراموش شده در معماری معاصر ایران

اسماعیل زرغامی^۱، زهرا احمدی افوسی^{۲*}

۱ استادیار دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی پست الکترونیکی: es_zarghami@yahoo.com
۲ دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری پست الکترونیکی: zahra.esf67@yahoo.com

چکیده

به دنبال رشد بی رویه جمعیت روی کره خاکی، انسان معاصر ناگزیر به استفاده عنان گسیخته از انرژی ها و منابع طبیعی گردید، درحالیکه خدمات طبیعت بی وقفه و تا ابد ادامه نخواهد یافت و دیری نمی پاید که روند کنونی بشر در تخریب اکوسیستم های جهانی فاجعه بار می گردد. بر همین مبنا توجه به توسعه ی پایدار که نتیجه ی بلوغ فکری انسان صنعتی و رشد آگاهی او نسبت به مسائل زیست محیطی است، در زمینه ی معماری تحت عنوان معماری پایدار یکی از اصول مسلمی است که باید مورد توجه قرار گیرد. برای انسان امروز، دستیابی به معماری پایدار یا معماری محیط زیستی که به مسائل پیچیده ی همزیستی طبیعت، انسان و مصنوعات حساس می باشد، یک گزینه نیست بلکه اجبار است. لذا پرداختن به این مهم ضرورتی قابل توجه می نماید. پژوهش حاضر که حاصل مشاهدات عینی و مطالعات کتابخانه ای است به صورت تحلیلی و توصیفی ضمن تبیین اهداف و اصول معماری پایدار از منظر فن آوری بوم آورد، نقش طبیعت را در پاسخ به موضوع های اکولوژیکی و کارایی انرژی مورد بررسی قرار داده و راهکارهایی را در جهت رفع بحران های معماری معاصر ارائه می دهد. ساختار کلی این نوشتار مشتمل بر بررسی نقش عناصر طبیعی از نظر اقلیمی، محیطی و دستیابی به نتایجی است که با رعایت آنها شاهد شکل گیری اصولی خواهیم بود که در عصر حاضر به فراموشی سپرده شده است.

واژه های کلیدی: معماری پایدار، طبیعت، معماری بومی، طراحی اقلیمی